

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 480

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 12 iulie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 729 din 9 iulie 2012 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 privind revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților.....	2–6
Decizia nr. 732 din 10 iulie 2012 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului	7–10
★	
Opinie separată	11–12
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
664. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 972/2002 privind atestarea domeniului public al județului Brașov, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Brașov	13
673. — Hotărâre pentru aprobarea Planului de cooperare în domeniile sănătății și medicinei între Ministerul Sănătății din România și Ministerul Sănătății al Statului Israel, semnat la Ierusalim la 24 noiembrie 2011	13
Plan de cooperare în domeniile sănătății și medicinei între Ministerul Sănătății din România și Ministerul Sănătății al Statului Israel.....	14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.165. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind aprobarea criteriilor de prioritate pentru alocarea capacităților de infrastructură feroviară pe secțiile cu capacitate saturată, precum și pentru asigurarea transparenței	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 729**

din 9 iulie 2012

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 privind revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților

I. **Cu Adresa nr. 1/1.015/RA din 3 iulie 2012**, doamna Roberta Alma Anastase, în calitate de președinte al Camerei Deputaților, a trimis Curții Constituționale sesizarea referitoare la neconstituționalitatea Hotărârii nr. 25 din 3 iulie 2012 privind revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.530 din 4 iulie 2012, formând obiectul Dosarului nr. 1.178L/2/2012.

Cu Adresa nr. 16/418 din 6 iulie 2012, Grupul parlamentar al Partidului Democrat Liberal a înaintat Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție, sesizarea referitoare la neconstituționalitatea Hotărârii nr. 25 din 3 iulie 2012 privind revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților. La sesizare a fost anexat tabelul nominal cu cei 58 de deputați, semnatori ai sesizării de neconstituționalitate. Autorii sesizării sunt următorii: Roberta Alma Anastase, Daniel Buda, Cristian Alexandru Boureanu, Raluca Turcan, Ioan Oltean, Mircea-Nicu Toader, Sever Voinescu-Cotoi, Marius-Sorin Göndör, George Ionescu, William Gabriel Brînză, Lucian Nicolae Bode, Alin Silviu Trășculescu, Iosif Ștefan Drăgulescu, Gheorghe Ialomițianu, Mihai Stroe, Valeriu Tabără, Nicușor Păduraru, Constantin Severus Militaru, Costică Canacheu, Adrian Bădulescu, Mihai Cristian Apostolache, Florian Daniel Geantă, Dan-Radu Zătreanu, Samoil Vilcu, Cristian Petrescu, Mihai Surpățeanu, Valeriu Alecu, Gabriel Andronache, Maria Stavrositu, Cristina Elena Dobre, Doinița-Mariana Chircu, Răzvan Mustea-Șerban, Theodor Paleologu, Valerian Vreme, Constantin Dascălu, Iulian Vladu, Clement Negruț, Adrian Gurzău, Constantin Chirilă, Carmen Axenie, Ioan Nelu Botiș, Sorin Ștefan Zamfirescu, Petru Călian, Viorel Balcan, Gelu Vișan, Tinel Gheorghe, Mihai Marian Dan, Adrian Rădulescu, Vasile Gherasim, Cristian-Ion Burlacu, Cătălin Ovidiu Buhăianu-Obuf, Ioan Balan, Marius-Cristinel Dugulescu, Mihai Doru Opreșcan, Florin Postolachi, Dănuț Liga, Eugen Bădălan și Teodor Marius Spînu.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.701 din 7 iulie 2012, formând obiectul Dosarului nr. 1.208L/2/2012.

II. **Obiectul sesizărilor** îl constituie Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 privind revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 4 iulie 2012, având următorul cuprins:

„*Articol unic.* — *Camera Deputaților hotărăște revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților.*”

III. **În motivarea sesizărilor**, având conținut asemănător, autorii acestora susțin că hotărârea contestată a fost adoptată fără a exista vreo solicitare din partea Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal din cadrul Camerei Deputaților, fiind încălcate prevederile art. 64 alin. (5) din Constituție, precum și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 602 din 14 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 18 noiembrie 2005. Potrivit acestei decizii, la alegerea membrilor Biroului permanent al fiecărei Camere, inclusiv a președintelui, precum și la revocarea lor înainte de expirarea mandatului, se ține seama de criteriul configurației politice a fiecărei Camere. Reglementarea revocării președintelui Camerei Deputaților nu poate contraveni principiului configurației politice, prin aceasta înțelegându-se compunerea fiecărei Camere rezultate din alegeri, pe baza proporției pe care grupurile parlamentare o dețin în totalul membrilor Camerei respective. Curtea a mai reținut, cu același prilej, că votul acordat președintelui Camerei este un vot politic, care nu poate fi anulat decât în cazul în care grupul care l-a propus cere revocarea politică a acestuia.

În lipsa unei asemenea cereri aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal din cadrul Camerei Deputaților, autorii sesizării consideră că hotărârea contestată nu poate fi decât neconstituțională.

Hotărârea nr. 25 din 3 iulie 2012 contravine, de asemenea, prevederilor art. 66 alin. (3) din Constituție, deoarece a fost adoptată de Camera Deputaților într-o sesiune extraordinară a cărei convocare nu a fost făcută însă de președintele acestei Camere. Este adevărat că, anterior, președintele Camerei convocase Camera într-o sesiune extraordinară, dar cu o altă ordine de zi, care a fost epuizată, pe când ședința pentru revocarea președintelui Camerei Deputaților s-a desfășurat după sesiunea extraordinară convocată în mod constituțional și fără publicarea convocării sale în Monitorul Oficial al României.

Autorii sesizării susțin că revocarea din funcția de președinte al Camerei Deputaților s-a hotărât pe baza unui raport al Comisiei juridice, de disciplină și imunități, raport adoptat însă în absența președintelui Camerei, deci fără respectarea dreptului său la apărare, deși acesta a fost solicitat. Astfel, pe data de 3 iulie 2012, pe baza propunerii Biroului permanent al Camerei Deputaților, Comisia juridică, de disciplină și imunități a propus plenului Camerei Deputaților, convocată neconstituțional, sancționarea disciplinară a președintelui Camerei Deputaților, sancțiune ce a fost și aplicată. Această sancțiune s-a aplicat

pentru o sesizare formulată în urmă cu aproape 6 luni de opoziția parlamentară de atunci, în care erau reclamate o serie de presupuse nereguli referitoare la ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului din data de 27 septembrie 2011, ședință condusă însă de un vicepreședinte al Camerei Deputaților, și nu de președintele acesteia. Or, nicio regulă constituțională sau regulamentară nu prevede revocarea președintelui Camerei Deputaților ca sancțiune disciplinară, motiv pentru care se consideră că „așa-zisa sancțiune nu este o sancțiune, ci o măsură politică neconstituțională”.

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea sesizărilor de neconstituționalitate sunt cele ale art. 64 alin. (5), care prevăd că *„birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere”*, și ale art. 66 alin. (3), potrivit cărora *„Convocarea Camerelor se face de președinții acestora”*. Este invocat, de asemenea, și dreptul la apărare, reglementat de art. 24 din Constituție.

IV. În conformitate cu dispozițiile art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizările de neconstituționalitate au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra acesteia.

Președintele Camerei Deputaților a transmis, cu adresele nr. 1/1.040/VZ din 6 iulie 2012, respectiv nr. 1/1.072/VZ din 9 iulie 2012, punctele de vedere ale Biroului permanent al Camerei Deputaților referitoare la sesizarea ce constituie obiectul dosarelor nr. 1.178L/2/2012 și nr. 1.208L/2/2012, adrese înregistrate la Curtea Constituțională cu nr. 4.703 din 7 iulie 2012, respectiv nr. 4.744 din 9 iulie 2012, prin care se susțin următoarele:

1. Sesizările privind neconstituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 privind revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților sunt inadmisibile, fiind invocate, în acest sens, două motive:

a) Primul motiv vizează competența Curții Constituționale de a verifica conformitatea hotărârilor Camerei Deputaților cu prevederile constituționale. Astfel, se arată că, la data la care Curtea a fost sesizată cu soluționarea prezentelor cereri de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional nu mai avea în sfera sa de competență atribuția de a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului. Dispozițiile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care reglementau această atribuție, au fost modificate prin articolul unic pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 4 iulie 2012, acestea având, în prezent, următorul conținut: *„(1) Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.”*

În punctul de vedere transmis în Dosarul nr. 1.208L/2/2012 se arată că eliminarea acestei atribuții legale a Curții Constituționale a constituit și motivul pentru care sesizarea

Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal din Camera Deputaților, referitoare la neconstituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012, a fost înregistrată, inițial, la secretarul general al Camerei Deputaților, pentru ca apoi să fie restituită autorilor săi, cu precizarea că secretarul general al Camerei Deputaților are, potrivit ultimelor modificări aduse Legii nr. 47/1992 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012, competența legală de a înregistra și de a transmite Curții numai sesizările referitoare la constituționalitatea regulamentelor Parlamentului, nu și alte sesizări referitoare la hotărâri ale Camerei Deputaților.

b) În Dosarul nr. 1.178L/2/2012, președintele Camerei Deputaților învederează o altă cauză de inadmisibilitate, privitoare la calitatea procesuală a autorului sesizării. Se arată, în acest sens, că la data formulării sesizării de neconstituționalitate înaintate Curții Constituționale — 4 iulie 2012 — doamna Roberta Alma Anastase nu mai deținea funcția de președinte al Camerei Deputaților, astfel că, fără această calitate, nu mai are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. c) din Constituție.

2. Față de motivele invocate de autorii sesizărilor, se arată, mai întâi, că Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 a fost adoptată de plenul Camerei Deputaților cu 160 de voturi pentru și un vot împotriva, din 161 de voturi valabil exprimate, prezența fiind de 171 de deputați.

Cât privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 64 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora *„birourile permanente și comisiile parlamentare se alcătuiesc potrivit configurației politice a fiecărei Camere”*, se apreciază că acest text nu se referă la instituția revocării, ci la faza alcătuirii birourilor permanente și ale comisiilor parlamentare, astfel că nu pot fi reținute aceste susțineri de neconstituționalitate.

Prevederile art. 66 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„convocarea Camerelor se face de președinții acestora”*, trebuie interpretate, în situația revocării președintelui Camerei, în raport cu dispozițiile art. 26 alin. (5) din Regulamentul Camerei Deputaților, care prevăd că *„președintele Camerei Deputaților căruia i s-a cerut revocarea nu poate conduce ședința biroului permanent sau cea a plenului în care se discută revocarea sa”*. Totodată, prin Decizia nr. 1.630 din 20 decembrie 2011, Curtea Constituțională a reținut posibilitatea „revocării Președintelui Senatului cu titlu de sancțiune juridică”, aceasta fiind o situație distinctă de revocarea la propunerea grupului parlamentar care l-a propus în această funcție. Or, față de faptul că doamna Roberta Alma Anastase nu a participat la ședința Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților în care s-a adoptat raportul de revocare, precum și față de argumentul potrivit căruia sancțiunea aplicată prin măsura revocării are legătură cu o sesizare formulată în urmă cu 6 luni, se arată că acestea nu aduc atingere niciunei prevederi constituționale, deoarece Constituția României nu reglementează procedurile interne pe baza cărora funcționează comisiile parlamentare și nici nu prevede vreun termen de aplicare a sancțiunilor. Art. 64 din Legea fundamentală oferă deplină independență celor două Camere ale Parlamentului de a se organiza și de a funcționa prin regulamente proprii, iar în jurisprudența sa (Decizia nr. 1.466 din 10 noiembrie 2009, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009 sau Decizia nr. 209 din 7 martie 2012), Curtea a statuat constant că extinderea controlului de constituționalitate și asupra actelor

de aplicare a regulamentelor ar reprezenta o încălcare a principiului autonomiei regulamentare și o încălcare a competențelor constituționale ale Curții. Aceasta a mai arătat cu același prilej că aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerei Deputaților, așa încât contestațiile deputaților privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentare sunt de competența exclusivă a Camerei Deputaților.

V. În temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, la data de 5 iulie 2012, Curtea Constituțională a solicitat secretarului general al Camerei Deputaților stenograma ședinței Biroului permanent al Camerei Deputaților din data de 3 iulie 2012, ședință referitoare la încetarea statutului de membru al Biroului permanent și președinte al Camerei Deputaților a doamnei Roberta Alma Anastase, decizia de convocare în sesiune extraordinară a Camerei Deputaților și stenograma ședinței Plenului Camerei Deputaților în care a fost adoptată Hotărârea nr. 25 din 3 iulie 2012, precum și raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților din care rezultă motivele ce stau la baza propunerii de revocare a președintelui Camerei Deputaților.

Cu Adresa nr. 51/2.996 din 9 iulie 2012, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis la dosarul Curții documentele solicitate mai sus, respectiv:

— stenograma ședinței Biroului permanent al Camerei Deputaților din ziua de marți, 3 iulie 2012, ora 15,45;

— Decizia de convocare a Camerei Deputaților în sesiune extraordinară pentru ziua de 3 iulie 2012, ora 21,15;

— stenograma ședinței Plenului Camerei Deputaților din 3 iulie 2012, ora 21,15;

— Raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități nr. 31/966/2011/2012 asupra sesizării Grupurilor parlamentare ale PSD și PNL din Camera Deputaților privind o presupusă încălcare a regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului de către doamna Roberta Alma Anastase, președintele Camerei Deputaților, domnul deputat Ioan Oltean, vicepreședintele Camerei Deputaților, și doamna deputat Maria Barna, președinte al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci.

VI. La termenul de judecată din data de 9 iulie 2012, Curtea, observând identitatea de obiect al celor două sesizări, a dispus, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, conexarea Dosarului nr. 1.208L/2/2012 la Dosarul nr. 1.178L/2/2012, care a fost primul înregistrat.

CURTEA,

examinând sesizările de neconstituționalitate, punctele de vedere ale Biroului permanent al Camerei Deputaților, documentele suplimentare atașate la dosar, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, conținutul Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012, prin raportare la prevederile Constituției, și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

I. Pentru ca orice cerere sau sesizare adresată Curții Constituționale să poată fi supusă controlului de constituționalitate într-una din formele prevăzute de art. 146 din Constituție, aceasta trebuie să îndeplinească două condiții preliminare și obligatorii: să respecte cerințele procedurale ce determină legalitatea sesizării și să se circumscrie uneia dintre

atribuțiile specifice Curții Constituționale, conferite de Legea fundamentală.

În ce privește legalitatea sesizării sub aspectul calității procesuale a autorului sesizării, Curtea constată că a fost legal învestită. Astfel, referitor la Dosarul nr. 1.178L/2/2012, sesizarea privind neconstituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 a fost formulată de doamna Roberta Alma Anastase, în virtutea calității sale de președinte al Camerei Deputaților. Curtea Constituțională a mai analizat o speță similară sub acest aspect, reținând, prin Decizia nr. 1.630 din 20 decembrie 2011 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 53 din 23 noiembrie 2011 privind constatarea încetării de drept a statutului de membru al Biroului permanent și președinte al Senatului a domnului senator Mircea-Dan Geoană, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 2 februarie 2012, următoarele: „Curtea constată că autorul sesizării are calitate procesuală în cauză, întrucât sesizarea Curții Constituționale reprezintă unica posibilitate procedurală pe care o are președintele Senatului de a contesta o hotărâre a Plenului Senatului care privește funcția sa; în aceste condiții, a reține lipsa calității procesuale de a contesta această hotărâre ar reprezenta o încălcare a liberului acces la justiție, consacrat de art. 21 din Constituția României. În plus, astfel cum rezultă din dosarul cauzei, sesizarea a fost formulată în aceeași zi în care a fost adoptată și apoi publicată hotărârea contestată.” Raportând aceste considerente la circumstanțele specifice cauzei de față, Curtea constată o identitate faptică, și anume: autoarea sesizării a formulat cererea în aceeași zi în care a fost adoptată, în Plenul Camerei Deputaților, Hotărârea nr. 25 din 3 iulie 2012, prin care s-a hotărât revocarea sa din funcția de președinte al Camerei Deputaților. Această ședință a Plenului Camerei Deputaților a început, potrivit Deciziei de convocare a Camerei Deputaților în sesiune extraordinară pentru 3 iulie 2012 și stenogramei acestei ședințe, la ora 21,15. În aceeași zi de 3 iulie 2012, dar, în mod logic, ulterior acestui moment, autoarea sesizării a formulat prezenta sesizare, aceasta fiind înregistrată pe rolul Curții Constituționale sub nr. 4.530 din 4 iulie 2012, în aceeași zi în care a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 4 iulie 2012 Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012. Așadar, cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.630 din 20 decembrie 2011, mai sus redată, sunt valabile, *ad similibus*, și în cauza de față.

În Dosarul nr. 1.208L/2/2012, Grupul parlamentar al Partidului Democrat Liberal a formulat, în temeiul art. 146 lit. c) din Constituție, sesizarea de neconstituționalitate referitoare la aceeași Hotărâre nr. 25 din 3 iulie 2012 a Camerei Deputaților. În punctul de vedere trimis la dosar de Biroul permanent al Camerei Deputaților, sub semnătura președintelui Camerei Deputaților, se arată că, inițial, sesizarea a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților pentru a fi transmisă Curții Constituționale, astfel cum dispune art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fiind ulterior restituită autorului său, pe motivul lipsei de competență a Curții de a soluționa respectiva sesizare. Prin urmare, Grupul parlamentar al Partidului Democrat Liberal a depus direct la Curtea Constituțională cererea sa privind constatarea neconstituționalității Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012.

Așa fiind, în cauză se ridică problema respectării cerințelor procedurale referitoare la sesizarea Curții. Cu privire la acest aspect, Curtea s-a mai pronunțat, într-o situație similară, prin Decizia nr. 305 din 12 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 20 martie 2008, reținând următoarele: „Sub acest aspect, Curtea constată că, deși sesizarea grupului de senatori ai Partidului România Mare a fost depusă direct la Curtea Constituțională, contrar prevederilor art. 15 alin. (4) teza finală din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora sesizarea se trimite *«de către secretarul general al Camerei respective»*, aceasta nu este o cauză de inadmisibilitate, ci una de neregularitate. În consecință, considerându-se legal investită, Curtea va examina pe fond sesizarea ce face obiectul prezentului dosar.” Având în vedere identitatea circumstanțială, sub aspectul examinat, dintre cauza de față și cea la care se referă considerentele deciziei mai sus menționate, Curtea constată că aceeași concluzie se impune și în acest dosar.

II. Sub aspectul competenței Curții Constituționale de a se pronunța asupra hotărârii în discuție, Curtea constată că, în contextul cu totul special al circumstanțelor speței, raportat la cadrul legislativ actual, se impune o analiză detaliată.

Atribuția Curții Constituționale de a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor Plenului Camerei Deputaților, hotărârilor Plenului Senatului și hotărârilor Plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului a fost reglementată de art. I pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010. Această atribuție a fost conferită prin lege organică, în temeiul art. 146 lit. I) din Constituție, aflându-și sediul în art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010. Prin Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Curtea Constituțională și-a circumstanțiat noua atribuție de control al constituționalității hotărârilor Plenului Camerei Deputaților, hotărârilor Plenului Senatului și hotărârilor Plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, reținând, în acest sens, că „pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea noii competențe, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional”.

La data de 27 iunie 2012, Curtea Constituțională a fost sesizată cu obiecția de neconstituționalitate referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizare ce a constituit obiectul Dosarului nr. 1.155A/2012, cu termen de judecată stabilit pentru data de 9 iulie 2012. Modificarea legislativă reglementată de legea supusă controlului de constituționalitate anterior promulgării viza eliminarea, din cuprinsul art. 27 alin. (1), a hotărârilor Plenului Camerei Deputaților, hotărârilor Plenului Senatului și hotărârilor Plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, asupra cărora Curtea Constituțională avea competența a se pronunța.

Totodată, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012 pentru modificarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 4 iulie 2012, sunt modificate prevederile alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992, în același sens în care dispuneau și prevederile Legii pentru modificarea alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992, aflate pe rolul Curții Constituționale pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*.

La ședința de plen din 9 iulie 2012, Curtea Constituțională a soluționat, mai întâi, Dosarul nr. 1.155A/2012, având ca obiect sesizarea referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Prin Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012, Curtea, cu majoritate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că „soluția legislativă care exclude de la controlul de constituționalitate hotărârile Parlamentului care afectează valori și principii constituționale este neconstituțională”.

Potrivit art. 147 alin. (2) din Constituție: „*În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale*”, iar alin. (4) al aceluiași articol prevede că „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*”

Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa, de pildă prin Decizia nr. 124 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003, că deciziile pronunțate de instanța de contencios constituțional îi sunt opozabile din momentul pronunțării lor, nu de la data publicării în Monitorul Oficial al României. Ar fi contrar înseși rațiunii exercitării controlului de constituționalitate de către o instanță unică, specializată, ca aceasta, efectuând în concret acest tip de control, să procedeze altfel, întrucât s-ar putea ajunge la situații absurde, în care, de pildă, același act normativ sau aceleași dispoziții dintr-un act normativ să fie declarate ca fiind neconstituționale de două ori, punând sub semnul derizoriului efectele juridice ale deciziilor Curții Constituționale.

Așa fiind, la momentul pronunțării prezentei decizii, moment ulterior pronunțării Deciziei nr. 727 din 9 iulie 2012, Curtea Constituțională urmează să-și aprecieze propria competență de a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor Plenului Camerei Deputaților, hotărârilor Plenului Senatului și hotărârilor Plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, luând în considerare, pe de o parte, prevederile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012 și, pe de altă parte, soluția pronunțată prin Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012.

Astfel, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 38/2012 preiau aceeași soluție legislativă reglementată de prevederile Legii pentru modificarea alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992.

Or, Curtea Constituțională, este, potrivit art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală, garantul supremației Constituției, ceea ce presupune, printre altele, rolul său activ ca instituție fundamentală a statului de drept și implicarea sa, în limitele Constituției, desigur, pentru asigurarea conformității întregului fond activ al legislației cu normele și principiile fundamentale.

Concluzia firească ce poate fi desprinsă în urma analizării întregului context juridic al momentului, astfel cum a fost expus mai sus, nu poate fi, în sens constituțional, decât aceea a interpretării și aplicării normelor juridice în vigoare în acord cu deciziile Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unor prevederi legale și în conformitate cu efectele juridice specifice acestor decizii.

Așa fiind, pentru menținerea stării de constituționalitate a cadrului legislativ în vigoare și incident în cauza de față, rezultă că instanța de contencios constituțional se poate pronunța asupra hotărârilor Parlamentului „care afectează valori și principii constituționale”.

În consecință, Curtea Constituțională urmează să examineze dacă Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012, asupra neconstituționalității căreia a fost legal sesizată să se pronunțe, se circumscrie, ca obiect, în sfera sa de competență, astfel cum aceasta este determinată prin Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012.

Curtea constată că revocarea din funcție a președintelui Camerei Deputaților nu afectează, prin obiectul și efectul juridic al unei asemenea hotărâri, valori și principii constituționale.

În virtutea principiului autonomiei regulamentare a Parlamentului, consacrat de art. 64 alin. (1) din Constituție, fiecare dintre cele două Camere ale Parlamentului are dreptul de a-și reglementa, prin regulament, propriile reguli de organizare și funcționare, care, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 601 din 14 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.022 din 17 noiembrie 2005, sunt constituționale în măsura în care respectă principiile constituționale, își însușesc cu fidelitate normele de organizare și funcționare stabilite expres în Constituție și privesc numai organizarea internă și funcționarea acestora. Hotărârile Parlamentului sunt acte juridice care exprimă voința parlamentarilor și sunt adoptate în aplicarea și cu respectarea prevederilor Regulamentului. Or, Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa în materie că nu se poate pronunța asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât aceasta ar echivala nu numai cu pronunțarea unor soluții fără fundament constituțional, ci și cu

încălcarea principiului autonomiei regulamentare a Parlamentului. (A se vedea Decizia nr. 17 din 27 ianuarie 2000 privind constituționalitatea Hotărârii Camerei Deputaților nr. 25 din 1 septembrie 1999 pentru alegerea vicepreședinților, secretarilor și chestorilor Camerei Deputaților, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 31 ianuarie 2000, unde s-a reținut: „Camera Deputaților este unica autoritate publică ce deține competența ca, în virtutea principiului autonomiei regulamentare, prevăzut în art. 61 alin. (1) din Constituție, text conform căruia «Organizarea și funcționarea fiecărei Camere se stabilesc prin regulament propriu [...]», să interpreteze, ea însăși, conținutul normativ al regulamentului propriu și să decidă asupra modului de aplicare a acestuia, respectându-se de fiecare dată, desigur, normele constituționale aplicabile.”) În aceeași ordine de idei, Curtea a mai arătat că pentru rezolvarea contestațiilor senatorilor, deputaților sau ale grupurilor parlamentare în legătură cu măsurile concrete de aplicare a regulamentelor Parlamentului urmează să se recurgă la folosirea căilor și procedurilor exclusiv parlamentare.

Mai mult, Curtea constată că Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012, având ca obiect revocarea din funcție a președintelui Camerei Deputaților, este un act juridic cu caracter individual, care nu afectează valori și principii constituționale. Or, asemenea tipuri de acte juridice nu pot fi supuse controlului exercitat de Curtea Constituțională. Astfel de acte reprezintă manifestări politice care nu au caracter normativ, în sensul că nu conțin reglementări juridice de largă aplicabilitate și cu efect juridic general sau circumscris unei categorii determinate de subiecte de drept, ci sunt acte juridice cu caracter individual și cu scop politic, având ca obiect numiri, alegeri sau validări în funcții. De altfel, înlocuirea unei persoane cu alta, cu respectarea procedurilor regulamentare, nu poate reprezenta o problemă de constituționalitate.

În lumina tuturor considerentelor expuse, Curtea constată că Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 nu poate fi supusă controlului de constituționalitate, deoarece, prin obiectul său de reglementare, nu se încadrează în sfera actelor parlamentare asupra căreia Curtea Constituțională se poate pronunța.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție, al art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea de neconstituționalitate referitoare la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 25 din 3 iulie 2012 privind revocarea doamnei Roberta Alma Anastase din funcția de președinte și de membru al Biroului permanent al Camerei Deputaților.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Camerei Deputaților și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 9 iulie 2012 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 732

din 10 iulie 2012

**referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012
pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului**

I. Cu Adresa nr. 16/407 din 4 iulie 2012, liderul Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal, domnul Mircea-Nicu Toader a trimis Curții Constituționale sesizarea de neconstituționalitate formulată de 58 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal, pentru exercitarea controlului de constituționalitate asupra Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului, în conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. l) din Constituție și ale art. 27 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.548 din 4 iulie 2012, formând obiectul Dosarului nr. 1.179/L/2/2012.

La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile autorilor sesizării de neconstituționalitate. Potrivit acestei liste, autorii sesizării de neconstituționalitate sunt următorii: Roberta Alma Anastase, Daniel Buda, Cristian Alexandru Boureau, Raluca Turcan, Ioan Oltean, Mircea-Nicu Toader, Sever Voinescu-Cotoi, Marius- Sorin Göndör, George Ionescu, William Gabriel Brînză, Lucian Nicolae Bode, Alin Silviu Trășculescu, Iosif Ștefan Drăgulescu, Gheorghe Ialomițianu, Mihai Stroe, Valeriu Tabără, Nicușor Păduraru, Constantin Severus Militaru, Costică Canacheu, Adrian Bădulescu, Mihai Cristian Apostolache, Daniel Florian Geantă, Dan-Radu Zătreanu, Samoil Vilcu, Cristian Petrescu, Mihai Surpățeanu, Valeriu Alecu, Gabriel Andronache, Maria Stavrositu, Cristina Elena Dobre, Doinița-Mariana Chircu, Răzvan Mustea-Șerban, Theodor Paleologu, Valerian Vreme, Constantin Dascălu, Iulian Vladu, Clement Negruț, Adrian Gurzău, Constantin Chirilă, Carmen Axenie, Ioan-Nelu Botiș, Sorin Ștefan Zamfirescu, Petru Călian, Viorel Balcan, Gelu Vișan, Tinel Gheorghe, Dan Mihai Marian, Adrian Rădulescu, Vasile Gherasim, Cristian-Ion Burlacu, Cătălin Ovidiu Buhăianu-Obuf, Ioan Balan, Marius Dugulescu, Mihai Doru Oprișcan, Florin Postolachi, Dănuț Liga, Eugen Bădălan și Teodor Marius Spînu.

Autorii sesizării consideră neconstituțională Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, susținând că, în condițiile art. 146 lit. d) din Constituție, Avocatul Poporului are competența constituțională de a formula excepții de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele adoptate de autoritățile competente.

Prin sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind alocarea unei sume din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, și cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 27/2012 privind unele măsuri în domeniul cultural, Avocatul Poporului a exercitat una dintre competențele sale constituționale și, ca urmare, nu se poate

reține că ar fi avut o atitudine partizană în cauzele respective. Mai mult, în ambele cazuri au fost invocate drepturi fundamentale care erau încălcate de Guvern prin adoptarea ordonanțelor de urgență ce au făcut obiectul excepțiilor de neconstituționalitate.

De asemenea, autorii arată că din activitatea Avocatului Poporului nu a rezultat vreă atitudine partizană, având în vedere că a exprimat puncte de vedere și a formulat sesizări către Curtea Constituțională și către Înalta Curte de Casație și Justiție, fără să țină cont de orientările politice ale celor care au adoptat actele normative criticate. De altfel, din analiza activității Avocatului Poporului, care se regăsește prezentată pe site-ul instituției, rezultă că aceasta a fost desfășurată doar în scopul apărării drepturilor și a libertăților persoanelor fizice.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Constituție, Avocatul Poporului este numit pentru un mandat constituțional de 5 ani, mandat care nu poate fi întrerupt decât în cazul existenței unor încălcări concrete ale Constituției și ale legii, încălcări care nu au fost dovedite.

Simpla afirmare a faptului că Avocatul Poporului a fost numit de către fosta putere politică nu poate avea și nu trebuie să aibă nicio importanță în legătură cu revocarea Avocatului Poporului.

În fine, autorii sesizării susțin constatarea neconstituționalității hotărârii criticate, care nu se fundamentează pe niciun fapt concret prin care să fie încălcat vreun text din Constituție sau legi.

II. Potrivit dispozițiilor art. 27 din Legea nr. 47/1992, sesizarea de neconstituționalitate a fost înaintată președinților celor două Camere ale Parlamentului, pentru a avea posibilitatea comunicării punctelor de vedere ale birourilor permanente.

Președintele Senatului, prin Adresa nr. XXXV/2.494 din 6 iulie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.695 din 6 iulie 2012, a comunicat punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este inadmisibilă, motiv pentru care solicită respingerea acesteia. În acest sens, arată că, drept urmare a modificării art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012, Curtea Constituțională nu este competentă să se pronunțe asupra constituționalității hotărârilor Senatului, a hotărârilor Camerei Deputaților, precum și a hotărârilor celor două Camere ale Parlamentului, cu excepția regulamentelor Parlamentului.

Precizează că Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 este publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 4 iulie 2012, în același număr al Monitorului Oficial fiind publicată și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012. În conformitate cu dispozițiile art. 115 alin. (5) din Constituție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012 a intrat în

vigoare numai după depunerea sa spre dezbateri în procedură de urgență la camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

Precizează că Hotărârea privind revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului reprezintă o hotărâre cu caracter individual, categorie în rândul căreia se includ cele privind alegerea sau numirea într-o funcție, revocarea din funcție, precum și cele referitoare la validarea în funcții. Invocă opinia separată formulată de unul dintre judecătorii Curții Constituționale la Decizia Curții Constituționale nr. 1.631 din 20 decembrie 2011 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 54/2011 pentru alegerea Președintelui Senatului, exprimată în sensul că, dacă legiuitorul ar fi dorit să consacre competența Curții de a efectua controlul de constituționalitate al unor hotărâri cu caracter individual, ar fi reglementat-o „*expres și direct*”. Totodată, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, nu este de competența instanței de contencios constituțional să controleze modalitatea în care sunt puse în aplicare regulamentele parlamentare. Camera este unica autoritate publică deținătoare a competenței de a interpreta conținutul normativ al regulamentului propriu și de a decide asupra modului de aplicare a acestuia, cu respectarea prevederilor constituționale.

Consideră, de asemenea, că aprecierea în concret a existenței unor încălcări ale Constituției și legilor, încălcări de natură să plaseze mandatul Avocatului Poporului dincolo de exigențele obiectivității și imparțialității, nu se poate face decât de către Parlament, autoritatea care a realizat numirea sa în funcție.

Curtea Constituțională nu are competența de a aprecia caracterul partizan al exercitării atribuțiilor de către Avocatul Poporului, această atribuție aparținând doar autorității care l-a numit, și anume Parlamentului. *Per a contrario*, s-ar putea ajunge la cenzurarea de către Curte a actelor de numire, acest lucru presupunând, de fapt, și o cenzurare a criteriilor de numire, criterii care țin exclusiv de competența Parlamentului și, astfel, la o denaturare a rolului pe care îl au instituțiile fundamentale ale statului de drept, în fapt, la un transfer mascat al atribuțiilor de numire a unor autorități, de la Parlament către alte instituții.

Președintele Camerei Deputaților, prin Adresa nr. 1/1.039/vz din 6 iulie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.704 din 7 iulie 2012, a comunicat punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților, prin care arată că sesizarea de neconstituționalitate trebuie respinsă ca inadmisibilă, întrucât, în urma modificării art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012, sfera de competență a Curții Constituționale nu mai cuprinde hotărârile plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului Camerelor reunite ale Parlamentului.

Referitor la motivele sesizării de neconstituționalitate, remarcă faptul că, potrivit Legii nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, mandatul Avocatului Poporului încetează înainte de termen în cazuri expres și limitativ prevăzute. Astfel, în conformitate cu art. 9 alin. (2) din lege, revocarea din funcție a Avocatului Poporului are loc potrivit unei proceduri parlamentare prestabilite, „*ca urmare a încălcării Constituției și a legilor*”. Competența de revocare aparține Camerei Deputaților și Senatului în ședință comună, cu

respectarea principiului simetriei juridice. De asemenea, motivele de legalitate și de oportunitate ale revocării sunt la latitudinea celor două Camere ale Parlamentului, potrivit art. 9 alin. (2) din Legea nr. 35/1997, fără ca aceste aspecte să constituie obiect de analiză a Curții Constituționale.

Cât privește posibilitatea de a ridica, în fața Curții Constituționale, excepții de neconstituționalitate privind ordonanțe de urgență ale Guvernului, arată că această prerogativă a fost conferită instituției Avocatul Poporului pentru a-și îndeplini cu eficiență mandatul de apărător al drepturilor cetățenilor împotriva unor abuzuri ale autorităților administrative, și nu în scopuri politice, partizane, așa cum rezultă din preambulul Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012.

III. În temeiul art. 76 din Legea nr. 47/1992, la data de 5 iulie 2012, Curtea Constituțională a solicitat secretarului general al Camerei Deputaților comunicarea, în copie, a stenogramei dezbaterilor care au avut loc în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului din data de 3 iulie 2012 cu privire la revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului, a propunerii birourilor permanente ale celor două Camere ale Parlamentului privind revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului și a raportului comun al comisiilor juridice ale celor două Camere ale Parlamentului, cu același obiect. Totodată, în temeiul aceluiași dispoziții de lege, s-au solicitat secretarului general al Camerei Deputaților și Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal informații privind depunerea sesizării Grupului parlamentar menționat, referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, la secretarul general al Camerei Deputaților în vederea trimiterii acesteia la Curtea Constituțională, astfel cum rezultă din art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Prin Adresa nr. 16/414 din 5 iulie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.655 din 5 iulie 2012, Grupul parlamentar al Partidului Democrat Liberal a arătat, în esență, că sesizarea de neconstituționalitate a fost depusă direct la Curtea Constituțională întrucât s-a considerat că, pentru a putea ataca o hotărâre la Curtea Constituțională, este suficientă aprobarea hotărârii în plenul reunit al Parlamentului, înainte de a fi publicată în Monitorul Oficial al României, cunoscând faptul că Guvernul intenționează să emită o ordonanță de urgență de modificare a atribuțiilor Curții Constituționale, potrivit căreia hotărârile Parlamentului nu mai erau supuse controlului de constituționalitate. Pe de altă parte, s-a considerat că depunerea direct la Curtea Constituțională a sesizării de neconstituționalitate permite autorilor acesteia să uzeze de principiul potrivit căruia examinarea sesizării urma să fie realizată în temeiul legii existente la data depunerii sale, și nu al ordonanței de urgență menționate.

Secretarul general al Camerei Deputaților nu a comunicat documentele și informațiile solicitate.

La dosarul cauzei a fost înregistrată, cu nr. 2.977 din 5 iulie 2012, petiția domnului Niculae Arsene, prin care, în esență, solicită Curții Constituționale realizarea unei analize imparțiale a Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, numai pe baza dovezilor concrete.

De asemenea, la dosar au fost înregistrate, cu nr. 4.666 din 6 iulie 2012, precizările formulate de domnul Gheorghe Iancu, prin care expune punctual argumentele sale împotriva motivelor

de revocare din funcția de Avocat al Poporului, susținând, în esență, că toate acțiunile întreprinse în exercitarea acestei funcții au fost efectuate în limitele Constituției și ale legilor. În fine, solicită Curții Constituționale constatarea neconstituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale Birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților, documentele depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, dispozițiile Constituției și prevederile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Obiectul sesizării îl constituie Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 4 iulie 2012, având următorul cuprins:

„Art. 1

Domnul Gheorghe Iancu se revocă din funcția de Avocat al Poporului.

Art. 2

Până la numirea unui nou Avocat al Poporului, domnul Valer Dorneanu, adjunct al Avocatului Poporului, va îndeplini atribuțiile funcției de Avocat al Poporului.”

Autorii sesizării susțin că Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 încalcă următoarele dispoziții din Constituție: art. 58 alin. (1) referitor la numirea și rolul Avocatului Poporului și art. 146 lit. d) referitor la atribuția Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, care pot fi ridicate și direct de Avocatul Poporului.

Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Pentru ca orice sesizare adresată Curții Constituționale să poată fi supusă controlului de constituționalitate în una dintre formele prevăzute la art. 146 din Constituție, aceasta trebuie să îndeplinească două condiții preliminare și obligatorii: să respecte cerințele procedurale ce determină legalitatea sesizării și să se circumscrie uneia dintre atribuțiile specifice Curții Constituționale, conferite de Legea fundamentală.

Sub aspectul legalității sesizării, Curtea constată că, deși sesizarea de neconstituționalitate formulată de 58 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal a fost depusă direct la Curtea Constituțională, contrar art. 27 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*în cazul în care sesizarea se face de parlamentari, ea se trimite Curții Constituționale de secretarul general al Camerei din care aceștia fac parte, în ziua depunerii*”, aceasta nu este o cauză de inadmisibilitate, ci una de neregularitate (a se vedea, *ad similibis*, Decizia Curții Constituționale nr. 305 din 12 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 20 martie 2008, și Decizia nr. 729 din 9 iulie 2012, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii). În consecință, Curtea consideră că a fost legal investită cu sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012.

2. Sub aspectul competenței Curții Constituționale de a se pronunța asupra constituționalității hotărârii criticate, Curtea constată următoarele:

Atribuția Curții Constituționale de a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor plenului Camerei Deputaților, hotărârilor plenului Senatului și hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului a fost reglementată de art. 1 pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010. Această atribuție a fost conferită prin lege organică, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție, aflându-și sediul în art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională și-a circumstanțiat atribuția de a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor Plenului Camerei Deputaților, hotărârilor plenului Senatului și hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, reținând, în acest sens, că „*pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea noii competențe, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional*” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011).

Prin Legea pentru modificarea alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992, adoptată de Parlament și nepromulgată de Președintele României, a fost eliminată atribuția Curții de a se pronunța asupra constituționalității hotărârilor Parlamentului.

După sesizarea Curții cu neconstituționalitatea legii sus-menționate, și înainte ca instanța de contencios constituțional să se pronunțe asupra acesteia, Guvernul a adoptat Ordonanța de urgență nr. 38/2012 pentru modificarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, act normativ publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 4 iulie 2012, care consacră o soluție legislativă identică, având exact același conținut normativ cu cel al Legii pentru modificarea alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992.

Soluționând sesizarea de neconstituționalitate referitoare la Legea pentru modificarea alin. (1) al art. 27 din Legea nr. 47/1992, prin Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, Curtea, cu majoritate de voturi, a admis sesizarea și a constatat că „*soluția legislativă care exclude de la controlul de constituționalitate hotărârile Parlamentului care afectează valori și principii constituționale este neconstituțională*”.

Totodată, prin considerentele aceleiași decizii, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, actele de reglementare primară ulterioare nu pot păstra conținutul normativ al unei norme legale neconstituționale și să se constituie astfel într-o prelungire a existenței acesteia (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012).

Curtea precizează că, potrivit art. 147 alin. (2) din Constituție, „*În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale*”, iar alin. (4) al aceluiași articol prevede că „*Deciziile Curții Constituționale se publică în*

Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

De asemenea, în jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat că deciziile sale îi sunt opozabile din momentul pronunțării lor, iar nu de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 124 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003).

Așa fiind, la momentul pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională, în temeiul art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, urmează să hotărască asupra competenței sale de a se pronunța asupra constituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, luând în considerare, pe de o parte, dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2012 și, pe de altă parte, considerentele și dispozitivul Deciziei nr. 727 din 9 iulie 2012.

Astfel, Curtea reține că hotărârea criticată reprezintă un act juridic cu caracter individual, vizând revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului.

Din examinarea dispozițiilor din Constituție referitoare la Avocatul Poporului și a celor cuprinse în Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 15 septembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține, referitor la conducătorul instituției Avocatul Poporului, că acesta se află în raporturi constituționale și legale directe cu Parlamentul.

Astfel, din coroborarea dispozițiilor art. 58 alin. (1) și ale art. 65 alin. (2) lit. i) din Constituție, Curtea reține că Avocatul Poporului este numit în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului, pe o perioadă de 5 ani.

De asemenea, potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 35/1997, mandatul de Avocat al Poporului se exercită de la data depunerii jurământului în fața președinților celor două Camere ale Parlamentului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție, al art. 1, 3, 10 și 27 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului, sesizare formulată de 58 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterile au avut loc la data de 10 iulie 2012 și la acestea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 732 din 10 iulie 2012, cu majoritate de voturi, considerăm că sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului trebuia admisă și considerată întemeiată.

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării

Apreciem faptul că prin Decizia nr. 732 din 10 iulie 2012 Curtea și-a însușit critica pe care am formulat-o prin opiniile separate la deciziile nr. 728 și nr. 730 din 9 iulie 2012.

Astfel, prin Decizia nr. 732 din 10 iulie 2012 Curtea a admis că avea competența de a constata neconstituționalitatea Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, având în vedere dispozitivul Deciziei nr. 727 din 9 iulie 2012.

Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului se încadrează în categoria hotărârilor Parlamentului rămase în sfera controlului de constituționalitate, potrivit dispozitivului Deciziei nr. 727 din 9 iulie 2012.

II. Cu privire la temeinicia sesizării observăm următoarele:

Hotărârea nr. 32 din 3 iulie 2012, adoptată de Camera Deputaților și Senat, vizează funcționarea instituției Avocatul Poporului, instituție fundamentală a statului, prevăzută în titlul II al Constituției „Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale”, cap. IV „Avocatul Poporului”, art. 58—60.

Potrivit dispozițiilor Legii nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, care detaliază normele constituționale cuprinse în art. 58—60, Avocatul Poporului este o autoritate publică autonomă și independentă față de orice altă autoritate publică [art. 2 alin. (1) din lege]; în exercitarea atribuțiilor sale, Avocatul Poporului nu se substituie autorităților publice [art. 2 alin. (2) din lege]; Avocatul Poporului nu poate fi supus niciunui mandat imperativ sau reprezentativ și nimeni nu îl poate obliga pe Avocatul Poporului să se supună instrucțiunilor sau dispozițiilor sale [art. 2 alin. (3) din lege]; activitatea sa are caracter public [art. 3 alin. (1) din lege].

Referitor la răspunderea Avocatului Poporului, dispozițiile art. 30 din Legea nr. 35/1997 prevăd că „Avocatul Poporului și adjuncții săi **nu răspund juridic pentru opiniile exprimate sau pentru actele pe care le îndeplinesc, cu respectarea legii, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege**”.

Astfel cum rezultă chiar din preambulul Hotărârii nr. 32 din 3 iulie 2012, revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului este motivată în drept prin invocarea art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului.

În aceste condiții, analizând Hotărârea nr. 32 din 3 iulie 2012, se constată că aceasta conține și o prezentare a modului apreciat ca fiind neconstituțional, în care și-a exercitat atribuțiile, după cum urmează:

— Astfel, i s-a imputat ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. V alin. (1) teza I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice, deoarece această reglementare avea un caracter financiar-bugetar și nu avea o legătură cu drepturile și libertățile cetățenești. Demersul Avocatului Poporului, s-a apreciat prin Hotărârea nr. 32 din 3 iulie 2012, a avut scopul contracarării unei măsuri de redresare a bugetului de stat luate de Guvernul Ponta, pentru a menține efectele unei măsuri politice discriminatorii și partizane luate de Guvernul Ungureanu.

— De asemenea, i s-a mai imputat și ridicarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 27/2012 prin care s-au luat unele măsuri cu privire la organizarea Institutului Cultural Român, măsuri care nu afectau în vreun fel drepturile și libertățile cetățenești.

Considerăm că, în cazurile reținute, Avocatul Poporului și-a exercitat atribuția reglementată prin art. 146 lit. d) din Constituție și art. 13 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, potrivit căreia poate ridica excepții în mod direct.

De exemplu, în cazul ridicării excepției referitoare la Institutul Cultural Român, Avocatul Poporului a fost sesizat de mai mult de 2.000 de oameni de cultură români și străini, inclusiv trei laureați ai Premiului Nobel. În plus față de petițiile semnate în sensul sesizării pe care a făcut-o la Curtea Constituțională oamenii de cultură au organizat mai multe manifestații.

Cât privește situațiile în care Avocatul Poporului poate ridica excepția de neconstituționalitate, considerăm relevantă reiterarea considerentelor reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.133 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 12 decembrie 2007.

Cu acel prilej, Curtea nu a reținut cauza de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate invocată în punctul de vedere al Guvernului, în sensul că din interpretarea sistematică a textelor legale care reglementează rolul și atribuțiile Avocatului Poporului, precum și a dispozițiilor constituționale ce reglementează sfera subiectelor de drept care pot sesiza Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate reiese că Avocatul Poporului are competența de a declanșa controlul de constituționalitate prin sesizarea Curții Constituționale numai în ceea ce privește apărarea drepturilor și libertăților persoanelor fizice, deoarece **art. 146 din Constituție nu condiționează, în modul arătat de Guvern, cazurile în care Avocatul Poporului este abilitat să adreseze Curții Constituționale sesizări și, respectiv, excepții de neconstituționalitate**.

Aplicând aceleași considerente, apreciem că sesizarea Curții Constituționale de către Avocatul Poporului cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice, la care se face referire în preambulul Hotărârii nr. 32 din 3 iulie 2012, s-a realizat în temeiul și în limitele dispozițiilor constituționale și legale. Astfel, soluționând această excepție de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 558 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 7 iunie 2012, în cuprinsul căreia Curtea a reținut că „**a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10, 29 și 32 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate**”.

În plus, analizând Decizia Curții Constituționale nr. 558 din 24 mai 2012, se observă că autoritățile publice care au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate (Președintele Camerei Deputaților, Președintele Senatului și Guvernul) **nu au invocat o cauză de inadmisibilitate a excepției în raport cu un eventual exces al Avocatului Poporului în exercitarea atribuției de a sesiza Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate**.

Cât privește exercitarea *din oficiu* a atribuției Avocatului Poporului de a sesiza Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate, se observă că această modalitate de acțiune își găsește temei constituțional în dispozițiile art. 59 alin. (1), potrivit cărora: „Avocatul Poporului își exercită atribuțiile *din oficiu* sau la cererea persoanelor lezate în drepturile și libertățile lor, în limitele stabilite de lege”, și în art. 14 alin. (1) din Legea nr. 35/1997, potrivit căreia „Instituția Avocatul Poporului își exercită atribuțiile *din oficiu* sau la cererea persoanelor fizice,

a societăților comerciale, a asociațiilor sau a altor persoane juridice.”

Ca urmare, în raport cu cele prezentate, nu poate fi reținut că, acționând *din oficiu*, Avocatul Poporului a încălcat Constituția sau legile.

De asemenea, față de motivele invocate în hotărâre în sensul că „*actualul Avocat al Poporului, domnul Gheorghe Iancu, a demonstrat prin acțiunile sale că utilizează prerogativele sale constituționale și legale în scopuri politice, mai ales pentru a servi interesele acelei forțe politice care l-a promovat în această funcție, respectiv Partidul Democrat Liberal, atacând la Curtea Constituțională acte normative adoptate de actualul Guvern investit după demiterea printr-o moțiune de cenzură a Guvernului Ungureanu*”, considerăm că aprecierea acestor acțiuni ale Avocatului Poporului nu poate fi realizată izolat, ci ținând cont de ansamblul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului în perioada 28 septembrie 2011 (data publicării în Monitorul Oficial al României a Hotărârii Parlamentului nr. 16/2011, potrivit căreia domnul Gheorghe Iancu a fost numit în funcția de Avocat al Poporului) și 4 iulie 2012 (data publicării în Monitorul Oficial al României a Hotărârii nr. 32/2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului). Astfel, în perioada de referință au fost înregistrate pe rolul Curții Constituționale 12 excepții de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului, acestea având ca obiect diverse dispoziții din legi adoptate de Parlament sau din ordonanțe emise de Guvern, adoptate în conjuncturi legislative diferite în timp.

Ca urmare, tocmai diversitatea obiectului excepțiilor de neconstituționalitate în discuție și a momentelor în care au fost adoptate legile și ordonanțele criticate pentru neconstituționalitate **reprezintă argumente suficiente pentru care nu poate fi reținut motivul revocării din funcție întemeiat pe faptul că acțiunile domnului Gheorghe Iancu, Avocatul Poporului, au fost îndreptate împotriva „actelor normative adoptate de actualul Guvern investit după demiterea printr-o moțiune de cenzură a Guvernului Ungureanu”**.

În plus, deblocarea conflictelor dintre persoanele fizice și autoritățile administrației publice, care i s-a imputat prin Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, ține de esența rolului constituțional și legal al Avocatului Poporului de apărare a drepturilor și libertăților cetățenești, în condiții de independență și imparțialitate. Astfel cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 45 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 10 martie 2011), această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional.

De aceea, faptul că Avocatul Poporului s-a adresat autorităților administrației publice menționate în preambulul Hotărârii nr. 32 din 3 iulie 2012 nu reprezintă o încălcare a Constituției sau a legilor, ci, dimpotrivă, într-o corectă receptare a rolului său fundamental, aceste sesizări trebuie privite prin prisma activității sale de a îmbunătăți calitatea administrației

publice și a serviciilor publice, de a încuraja autoritățile administrației publice să privească sesizările drept o oportunitate de a comunica eficient cu petiționarii și de a corecta orice lipsuri din serviciile lor, astfel încât dreptul la bună administrare, consacrat de art. 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, să nu rămână unul teoretic și iluzoriu. În acest sens este și Declarația Rețelei Europene a Ombudsmanilor adoptată la cel de-al șaselea seminar al ombudsmanilor naționali din statele membre ale UE și din țările candidate, Strasbourg 14—16 octombrie 2007.

Din examinarea prevederilor constituționale sau legale din alte state referitoare la revocarea din funcție a Avocatului Poporului (Ombudsman) rezultă că aceasta poate interveni pentru diferite motive, precum: neîndeplinirea condițiilor necesare exercitării funcției sau comiterea unei abateri grave (în cazul Ombudsmanului European), pierderea/retragerea încrederii Parlamentului (în cazul Ombudsmanului danez și Avocatului Parlamentar din Republica Moldova), neglijența gravă în îndeplinirea obligațiilor și îndatoririlor de serviciu (Apărătorul Poporului din Spania), neîndeplinirea îndatoririlor sale și încălcarea Constituției și a legilor sau a regulilor etice de obicei acceptate (Ombudsmanul din Bulgaria), acțiuni sau omisiuni prin care a subminat grav încrederea acordată (Ombudsmanul din Olanda). În cazul Ombudsmanului din Portugalia, Constituția Portugaliei consacra independența și inamovibilitatea Ombudsmanului.

Cât privește autoritatea competentă să dispună revocarea din funcție, aceasta este reprezentată, de regulă, de Parlament.

Având în vedere importanța instituției Avocatului Poporului într-un stat de drept, instituție menită să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, considerăm că sesizarea trebuia admisă.

În mod evident revocarea Avocatului Poporului, prin Hotărârea Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012, afectează valori și principii constituționale în sensul reținut de Curte prin Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012.

Dacă revocarea Avocatului Poporului nu ar afecta principii și valori constituționale fundamentale sensul dispozițiilor din Decizia nr. 727 din 9 iulie 2012 ar fi lipsit de conținut.

Considerăm că Avocatul Poporului și-a exercitat cu bună-credință atribuțiile reglementate de Constituție și a respectat dispozițiile Legii nr. 35/1997.

Sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr. 32 din 3 iulie 2012 pentru revocarea domnului Gheorghe Iancu din funcția de Avocat al Poporului trebuia admisă și considerată întemeiată.

În acest context revocarea sa nu a fost decât începutul unei suite de acte petrecute într-un interval de timp foarte scurt, respectiv trei zile, care au dus la suspendarea Președintelui României.

Așa cum am arătat în opinia separată la Decizia nr. 730 din 9 iulie 2012, aceste acte au constituit încălcări grave ale principiului statului de drept prevăzut de art. 1 alin. (3) și al respectării supremației Constituției, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

Judecător-raportor,

prof. univ. dr. **Iulia Antoanella Motoc**

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 972/2002
privind atestarea domeniului public al județului Brașov, precum și al municipiilor, orașelor
și comunelor din județul Brașov**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 972/2002 privind atestarea domeniului public al județului Brașov, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Brașov, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 și 697 bis din 24 septembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— **La anexa nr. 1 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al județului Brașov”:**

a) la secțiunea I „Bunuri imobile” se abrogă pozițiile nr. 3, 4, 13, 22, 24, 54, 59, 108, 123, 124, 125, 127, 184, 188—192, 200, 204, 207 și 447;

b) la secțiunea a II-a „Bunuri mobile” se abrogă pozițiile nr. 641—730, 877, 1168—1210, 1225—1235 și 1237—3976.

PRIM-MINISTRU,
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus
Ministrul delegat pentru administrație,
Victor Paul Dobre

București, 4 iulie 2012.
Nr. 664.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea Planului de cooperare în domeniile sănătății
și medicinei între Ministerul Sănătății din România
și Ministerul Sănătății al Statului Israel, semnat la Ierusalim
la 24 noiembrie 2011**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre:

Articol unic. — Se aprobă Planul*) de cooperare în domeniile sănătății și medicinei între Ministerul Sănătății din România și Ministerul Sănătății al Statului Israel, semnat la Ierusalim la 24 noiembrie 2011.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Vasile Cepoi
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 4 iulie 2012.
Nr. 673.

*) Traducere.

PLAN DE COOPERARE

în domeniile sănătății și medicinei între Ministerul Sănătății din România și Ministerul Sănătății al Statului Israel

În conformitate cu prevederile articolului 5 din Acordul de cooperare dintre Guvernul României și Guvernul Statului Israel privind cooperarea în domeniul sănătății și medicinei, semnat la Ierusalim la 24 aprilie 1991, care corespunde cu 10 Lyyar, 5751, Ministerul Sănătății al României și Ministerul Sănătății al Statului Israel (denumite în continuare *Părți*) au convenit următorul plan de cooperare pentru 5 ani de la intrarea în vigoare a acestuia:

ARTICOLUL 1

Părțile vor dezvolta și vor sprijini cooperarea în domeniile sănătății și științelor medicale. Părțile se vor sprijini reciproc pentru a îmbunătăți calitatea asistenței medicale și furnizarea acesteia în ambele țări.

ARTICOLUL 2

Părțile vor face schimb de informații actualizate referitoare la următoarele aspecte:

- sisteme de acordare a asistenței medicale;
- finanțarea asistenței medicale;
- epidemiologia bolilor prevalente în țările respective;
- programe naționale prioritare de sănătate;
- prevenirea bolilor transmisibile (în special SIDA);
- conferințe internaționale, reuniuni și alte evenimente care vor avea loc în cele două țări.

ARTICOLUL 3

1. Părțile vor face schimb de experți și de informații în diferite ramuri ale științelor medicale și profesiilor medicale convenite de comun acord, cu accent pe următoarele domenii:

- asistență medicală de urgență, pregătire și răspuns al sistemului spitalicesc și prespitalicesc de urgență în caz de calamități și victime multiple;
- cardiologie invazivă și chirurgie cardiovasculară;
- terapie intensivă și anesteziologie;
- oftalmologie și neurochirurgia ochiului;
- chirurgie generală și transplant de organe, țesuturi și celule;
- nursing;
- management sanitar;
- asistență medicală;
- controlul și monitorizarea SIDA;
- prevenirea și controlul tuberculozei.

2. Enumerarea acestor domenii este orientativă și nu exclude schimbul de informații și experiență în alte domenii convenite de comun acord.

ARTICOLUL 4

Părțile vor promova dezvoltarea colaborării directe dintre institutele de cercetare științifică din cele două țări. Astfel de proiecte comune de cercetare vor fi finanțate de către institutele care colaborează și vor fi coordonate și aprobate de ministerele

sănătății din cele două țări în conformitate cu legislația internă a fiecărei părți.

ARTICOLUL 5

Părțile vor evalua anual progresele colaborării în baza acestui plan de cooperare.

ARTICOLUL 6

1. Cheltuielile aferente schimburilor de experți în baza articolului 3 vor fi suportate astfel:

- partea trimitătoare va suporta cheltuielile de călătorie dus-întors între cele două capitale;
- partea primitoare va acoperi costurile astfel încât să asigure masa, cazarea și transportul intern pe durata vizitei, în conformitate cu reglementările financiare în vigoare ale celor două țări.

2. Partea trimitătoare se va asigura că o persoană care este delegată în cadrul Planului de cooperare are o poliță de asigurare care îndeplinește criteriile prevăzute în reglementările în vigoare pe teritoriul statului părții primitoare, care acoperă costurile tratamentului necesar în caz de urgență sau de accidente, precum și costurile de transport medical în țara de reședință.

ARTICOLUL 7

Toate activitățile desfășurate în cadrul prezentului plan de cooperare vor fi efectuate cu respectarea legilor și reglementărilor interne ale fiecărei părți și în limitele bugetelor lor disponibile.

ARTICOLUL 8

1. Prezentul plan de cooperare va intra în vigoare la data la care partea română notifică pe canale diplomatice îndeplinirea formalităților interne necesare pentru intrarea acestuia în vigoare și va rămâne în vigoare pentru o perioadă de 5 ani.

2. Prezentul plan de cooperare poate fi amendat, în scris, de comun acord. Amendamentele vor intra în vigoare în conformitate cu paragraful 1 al acestui articol.

3. Fiecare parte poate să înceteze valabilitatea prezentului plan de cooperare înaintea datei de expirare, printr-o notificare scrisă adresată celeilalte părți, în scris, pe canale diplomatice.

Semnat la Ierusalim la data de 24 noiembrie 2011, care corespunde cu 5772, în două exemplare originale, în limba engleză.

Pentru Ministerul Sănătății din România,
Ritli Ladislau,
ministrul sănătății

Pentru Ministerul Sănătății al Statului Israel,
Yakov Litzman,
ministrul adjunct al sănătății

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind aprobarea criteriilor de prioritate pentru alocarea capacităților de infrastructură feroviară pe secțiile cu capacitate saturată, precum și pentru asigurarea transparenței

În temeiul prevederilor art. 22 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 89/2003 privind alocarea capacităților de infrastructură feroviară și tarifarea utilizării infrastructurii feroviare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 8/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 4 alin. (1) pct. 1 și 12 și art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă criteriile de prioritate pentru alocarea capacităților de infrastructură feroviară pe secțiile cu capacitate saturată, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Criteriile de prioritate prevăzute la art. 1 se aplică de către Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. în situația declarării de către aceasta a unei secții ca infrastructură cu capacitate saturată, în condițiile prevăzute de art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 89/2003 privind alocarea capacităților de infrastructură feroviară și tarifarea utilizării infrastructurii feroviare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 8/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. va aplica prevederile alin. (1) în mod nediscriminatoriu și transparent tuturor operatorilor de transport feroviar care solicită

alocarea capacităților de infrastructură feroviară pe secția cu capacitate saturată.

Art. 3. — Asigurarea transparenței activităților de alocare a capacităților de infrastructură feroviară pe secția cu capacitate saturată se realizează de către Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. prin:

a) publicarea tuturor informațiilor necesare pe site-ul www.cfr.ro;

b) organizarea periodică, de regulă săptămânal, pentru perioada/săptămâna următoare, a unei prezentări și analize a capacității infrastructurii feroviare împreună cu părțile interesate stabilite potrivit legii.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Septimiu Buzașu,

secretar de stat

București, 10 iulie 2012.

Nr. 1.165.

ANEXĂ

CRITERII DE PRIORITATE

pentru alocarea capacităților de infrastructură feroviară pe secțiile cu capacitate saturată

I. În alocarea capacităților de infrastructură feroviară vor avea prioritate capacitățile necesare satisfacerii obligațiilor de serviciu public social.

II. După satisfacerea criteriului I vor fi aplicate următoarele criterii:

1. Transportul feroviar de călători

1.1. Trenurile de călători vor avea prioritate în utilizarea de capacitate, în ordinea rangurilor, fiind destinate transportului de persoane.

1.2. Este interzisă utilizarea traselor pentru circulația locomotivelor izolate, acestea fiind admise în circulație numai ca mijloc de ajutor la trenuri rămase defecte.

1.3. Circulația locomotivelor implicate în procese tehnologice de reparații, alimentare și altele de acest fel va fi admisă numai cu trenurile în circulație.

1.4. Îndrumarea vagoanelor defecte care au necesitat scoaterea din trenuri într-o stație de pe această secție se face la cererea operatorului de transport feroviar, denumit în continuare *OTF*, cu aprobarea Direcției trafic din cadrul Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., denumită în continuare *Direcția trafic*, numai după analizarea posibilităților de înscriere în grafic în cursă izolată.

1.5. Pentru o utilizare cât mai eficientă a traselor programate și a îndeplinirii contractelor de transport, trenurile vor circula la tonajul și lungimea maxime solicitate de către *OTF* și admise de secția cu capacitate saturată.

1.6. În funcție de fazele de execuție a lucrărilor, Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. va pune la dispoziția *OTF* variante de grafic, cu respectarea alocării numărului de trase și cu abateri minime de la orarele anterioare.

1.7. În cazuri fortuite, justificate printr-un incident sau accident feroviar, care face ca una dintre liniile curente să fie închisă, pentru redresarea circulației nu se va mai ține seama de rangul trenurilor de călători pentru intervalul de stație afectat.

2. Transportul feroviar de marfă

2.1. Capetele de secție vor fi considerate puncte de influență pentru programarea circulației trenurilor pe secția cu capacitate saturată. În acest sens programarea trenurilor la frontierele regionale se va efectua în mod informativ — lunar și decadal, cantitativ — zilnic, iar pe secția cu capacitate saturată, între punctele de influență numai cantitativ — zilnic.

2.2. Pentru o mai bună fluidizare a traficului feroviar, în stațiile de pe secția cu capacitate saturată nu vor fi admise acumulări de vagoane, cu excepția cazului în care acestea sunt destinate

beneficiarilor de pe această secție și când stația deservește și alte secții.

2.3. Programarea circulației trenurilor de marfă pe secția cu capacitate saturată se va efectua de către Direcția trafic, utilizându-se trasele aflate la dispoziția administratorului de infrastructură publică. În funcție de evoluția lucrărilor de reabilitare și a distanțelor de circulație care se închid pentru aceste lucrări, trasele se pot suplimenta până la limita noii capacități practice.

2.4. Programarea utilizării traselor pe tronsonul respectiv se va efectua numai pentru 24 de ore, prin programul zilnic de circulație, indiferent de tarifele de rezervare existente.

2.5. Trasa rămasă neutilizată poate fi alocată de către Direcția trafic în mod operativ altui OTF, dacă există o solicitare pentru aceasta.

2.6. Dacă un OTF constată că prin programul zilnic nu poate utiliza o trasă alocată, acesta va aviza în mod operativ Direcția trafic în vederea atribuirii acesteia altui OTF.

2.7. Modul de utilizare a traselor disponibile de către Direcția trafic va ține cont de importanța mărfurilor transportate, care va avea următoarea ordine de prioritate:

2.7.1. transporturi militare;

2.7.2. mărfuri perisabile;

2.7.3. trenuri internaționale de marfă;

2.7.4. transporturi în interesul lucrărilor de reabilitare;

2.7.5. trenuri aflate în circulație, plecate de pe alte regionale în programul de circulație anterior;

2.7.6. mărfuri transportate „via mare”;

2.7.7. combustibil solid sau lichid pentru populație și pentru operatorii economici;

2.7.8. alte tipuri de mărfuri, inclusiv alte mărfuri petroliere.

Pentru a se putea ține cont de acest criteriu, OTF vor preciza în solicitarea de programare felul mărfii, iar pentru exportul „via mare”, numărul acceptului portuar.

În cazul în care exportul „via mare” se va realiza cu depozitarea mărfurilor în port, transportul respectiv se va încadra la nivelul criteriului 2.7.6 de prioritate.

2.8. Circulația locomotivelor implicate în procese tehnologice de reparații, alimentare și altele va fi admisă numai cu trenurile în circulație.

2.9. Nu vor fi admise în circulație locomotive izolate, decât ca mijloc de ajutor la trenurile rămase defecte.

2.10. Îndrumarea vagoanelor defecte care au necesitat scoaterea din trenuri într-o stație de pe această secție se face la cererea OTF, cu aprobarea Direcției trafic, numai după analizarea posibilităților de înscriere în grafic în cursă izolată sau cu condiția ca aceste vagoane să nu limiteze viteza de circulație a trenului, în cazul introducerii acestora în corpul trenului.

2.11. Pentru o utilizare cât mai eficientă a traselor programate și îndeplinirea contractelor de transport, trenurile vor circula la tonajul și lungimea maxime admise de secția cu capacitate saturată.

2.12. În caz de urgență sau de necesitate absolută, justificată printr-o defectare, incident sau accident feroviar ori forță majoră, care face ca infrastructura să fie momentan inutilizabilă, trenurile programate pot fi anulate fără preaviz, pe durata necesară restabilirii circulației.

2.13. În funcție de fazele de execuție a lucrărilor, Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. va pune la dispoziția OTF variante de grafic.

Pe secția de circulație cu capacitate saturată, Direcția trafic poate acorda în mod operativ, la cererea operatorilor de transport feroviar de marfă și în condiții de exploatare bine justificate, derogări de la prevederile art. 22 alin. (1) din Instrucțiunile pentru programarea și analiza tehnico-operativă a circulației trenurilor nr. 099, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 2.122/2005.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 598430